

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA [*PEDRO CRUZ VILLALÓN*] SECINĀJUMI,
sniegti 2015. gada 14. aprīlī¹

Lieta C-615/13 P

**ClientEarth,
Pesticide Action Network Europe
pret**

Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi

Apelācija — Piekļuve iestāžu dokumentiem — Regula Nr. 1049/2001 un Regula Nr. 45/2001 — Dokumenti attiecībā uz vadlīniju sagatavošanu par zinātniski recenzētām publikācijām, kas pievienojamas pieteikumiem par atļauju laist tirgū augu aizsardzības līdzekļus un to sastāvā esošās darbīgās vielas — Daļējs piekļuves atteikums — Izņēmums attiecībā uz personas privātās dzīves un neaizskaramības aizsardzību — Jēdziens “personas dati” — Personas datu nosūtīšanas nosacījumi — Nosūtīšanas “vajadzības” pierādīšana

1. Izskatāmā lieta sniedz Tiesai iespēju lemt par jautājumu, kas ir salīdzinoši tuvs problēmai, kas atkārtojas tās judikatūrā, proti, kāda ir saikne starp vispārējo vai parasto piekļuves iestāžu dokumentiem sistēmu, kas nostiprināta Regulā (EK) Nr. 1049/2001², un īpašajām vai specifiskajām sistēmām, kas paredzētas citos Savienības tiesību aktos³. Tomēr izskatāmajā lietā runa nav par, konkrēti, Regulas Nr. 1049/2001 normu saskaņošanu ar regulu, kas nosaka piekļuvi dokumentiem, kuri ir iekļauti atsevišķās procedūrās⁴, bet, izsakoties vispārīgāk, par minētajā regulā noteiktās piekļuves kārtības saskaņošanu ar Regulā (EK) Nr. 45/2001⁵ ietvertu personas datu apstrādes regulējumu.
2. Proti, tā ir pirmā reize, kad Tiesai ir iespēja lemt par prasību, ka saņēmējs “*pierāda vajadzību nosūtīt personas datus*” [⁶] Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta izpratnē gadījumā, kad šie dati, kas pieprasīti, pamatojoties uz Regulu Nr. 1049/2001, attiecas uz konkrētu iestādes sagatavotu profesionālu ziņojumu autoru identitāti.

1 — Oriģinālvaloda – spāņu.

2 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija Regula par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem (OV L 145, 43. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 1049/2001”).

3 — Tā, piemēram, valsts atbalsta kontroles procedūrās (Komisija/*Technische Glaswerke Ilmenau* (C-139/07 P, EU:C:2010:376)), procedūrās saistībā ar pienākumu neizpildi (*LPN* un *Somija/Komisija* (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738)) vai tiesvedībās (*Zviedrija u.c./API* un *Komisija* (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541)).

4 — Raksturīgi konkurences tiesību jomā gan attiecībā uz koncentrācijas darījumiem (Komisija/*Éditions Odile Jacob* (C-404/10 P, EU:C:2012:393)), gan procedūrās saistībā ar saskaņotām darbībām (Komisija/*EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112)). Šajā ziņā skat. Lenaerts, K., “The Interplay between Regulation n°1049/2001 on Access to Documents and the Specific EU Regulations in the Field of Competition Law”, no: *Mundi et Europae civis. Liber Amicorum Jacques Steenbergen*, Brisele: *Larcier*, 2014, 483.–492. lpp.

5 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 18. decembra Regula par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un strukturās un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Regula Nr. 45/2001”).

6 — Mans izcēlums.

I – Tiesiskais regulējums

A – Regula Nr. 45/2001

3. Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punktā jēdziens “personas dati” ir definēts kā “jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu”, norādot, ka “identificējama persona ir persona, ko var tieši vai netieši identificēt, jo īpaši atsaucoties uz identifikācijas numuru vai vienu vai vairākiem faktoriem, kas ir raksturīgi tās fiziskajai, fizioloģiskajai, garīgajai, ekonomiskajai, kultūras vai sociālajai identitātei”.

4. Šīs regulas 8. pantā “Personas datu nosūtīšana saņēmējiem, kas nav Kopienas iestādes un struktūras un kam piemēro Direktīvu 95/46/EK”, ir paredzēts šādi:

“Neskarot 4., 5., 6. un 10. pantu, personas datus nosūta tikai tiem saņēmējiem, uz kuriem attiecas valsts tiesību akti, kas pieņemti Direktīvas 95/46/EK īstenošanai,

- a) ja saņēmējs pierāda, ka dati ir vajadzīgi, lai izpildītu uzdevumu, ko veic sabiedrības interesēs vai kas ir saistīts ar valsts varas īstenošanu, vai
- b) ja saņēmējs pierāda vajadzību nosūtīt datus un nav pamata pieņemt, ka varētu tikt ierobežotas datu subjekta likumīgās intereses [varētu tikt nodarīts kaitējums datu subjekta likumīgajām interesēm].”

B – Regula Nr. 1049/2001

5. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktu “ikvienam Savienības pilsonim un fiziskai personai, kas pastāvīgi dzīvo kādā dalībvalstī, vai juridiskai personai, kuras juridiskā adrese ir kādā dalībvalstī, ir tiesības piekļūt iestāžu dokumentiem, ievērojot šajā regulā noteiktos principus, nosacījumus un ierobežojumus”.

6. Šīs regulas 4. panta ar nosaukumu “Izņēmumi” 2. punktā ir paredzēts, ka “iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt: [...] b) personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību”.

7. Saskaņā ar šī paša 4. panta 3. punktu:

“Var atteikt piekļuvi dokumentam, ko iestāde izdevusi iekšējām vajadzībām, vai iestādes saņemtam dokumentam, kurš skar jautājumu, par ko tā nav pieņēmusi lēmumu, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.

Var atteikt piekļuvi dokumentam, kas satur viedokļu izklāstu iekšējām vajadzībām sakarā ar apspriedēm un iepriekšējām pārrunām attiecīgās iestādes iekšienē, pat tad, ja lēmums jau ir pieņemts, ja iepazīšanās ar šo dokumentu var nopietni kaitēt lēmumu pieņemšanai iestādē, ja vien iepazīšanās ar to nav saistīta ar sevišķām sabiedrības interesēm.”

II – Tiesvedības priekšvēsture

8. 2009. gada 25. septembrī Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestāde (turpmāk tekstā tās abreviatūra angļu valodā – “EFSA”) lūdza vienai no tās struktūrvienībām izstrādāt vadlīnijas Regulas (EK) Nr. 1107/2009⁷ 8. panta 5. punktā paredzēto pieteikumu sagatavošanai. Attiecīgā struktūrvienība izveidoja darba grupu, kas galu galā prezentēja vadlīniju projektu divām EFSA organizācijām, kuru daži biedri bija ārējie zinātniskie eksperti, pirmkārt, zinātniskajai grupai, kas specializējusies attiecībā uz augu aizsardzības līdzekļiem un to atliekām (turpmāk tekstā – “AALA”), un, otrkārt, vadības komitejai attiecībā uz pesticīdiem (turpmāk tekstā – “VKP”).

9. Šie eksperti tika uzaicināti sniegt apsvērumus par vadlīniju projektu. Ņemot vērā sniegtos apsvērumus, darba grupa iekļāva projektā dažus grozījumus, kas tika nodoti publiskai apspriešanai laikposmā no 2010. gada 23. jūlija līdz 15. oktobrim, kuras ietvaros vairākas personas, tostarp *Pesticide Action Network Europe* (turpmāk tekstā – “PAN Europe”), ar vides jautājumiem saistīta organizācija, sniedza apsvērumus.

10. 2010. gada 10. novembrī *PAN Europe* un *ClientEarth* – cita ar vides aizsardzību saistīta organizācija – kopīgi iesniedza EFSA pieteikumu par piekļuvi dokumentiem saskaņā ar Regulu Nr. 1367/2001⁸. Pieteikums attiecās uz vairākiem dokumentiem saistībā ar vadlīniju projekta sagatavošanu, tostarp AALA un VKP sastāvā esošo ārējo ekspertu apsvērumiem, kā arī katra no apsvērumu autoru uzvārdiem.

11. EFSA ar 2010. gada 1. decembra vēstuli piešķīra piekļuvi daļai no pieprasītajiem dokumentiem. Saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu (lēmumu pieņemšanas iestādē aizsardzība) tā atteica piekļuvi divām dokumentu grupām: pirmkārt, atsevišķām vadlīniju projekta darba versijām un, otrkārt, AALA un VKP ekspertu apsvērumiem.

12. EFSA ar 2011. gada 10. februāra lēmumu apstiprināja piekļuves atteikumu.

13. Vadlīnijas tika pieņemtas un oficiāli publicētas 2011. gada 28. februārī.

14. 2011. gada 11. aprīlī apelācijas sūdzības iesniedzējas Vispārējā tiesā cēla prasību atcelt tiesību aktu, proti, 2011. gada 10. februāra apstiprinošo lēmumu.

15. EFSA 2011. gada 12. decembrī pieņēma jaunu lēmumu, norādot apelācijas sūdzības iesniedzējām, ka ir nolēmusi “atsaukt”, “atcelt” un “aizstāt” 2011. gada 10. februāra lēmumu. EFSA saskaņā ar jauno lēmumu piešķīra piekļuvi visiem sākotnējā [piekļuves] pieteikumā norādītajiem dokumentiem, izņemot dažus dokumentus, kuru esamību tā nevarēja konstatēt.

16. Attiecībā uz ārējo ekspertu apsvērumiem EFSA aizsedza to uzvārdus, pamatojoties uz Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā paredzēto izņēmumu (personas privātā dzīve un neaizskaramība) un Savienības tiesību aktiem personas datu aizsardzības jomā. EFSA norādīja, ka ekspertu uzvārdu izpaušana ir uzskatāma par personas datu nosūtīšanu Regulas Nr. 45/2001 8. panta izpratnē un ka nav īstenojušies minētajā normā paredzētie nosacījumi, kas atļauj šādu nosūtīšanu.

7 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 21. oktobra Regula par augu aizsardzības līdzekļu laišanu tirgū, ar ko atceļ Padomes Direktīvas 79/117/EEK un 91/414/EEK (OV L 309, 1. lpp.). Saskaņā ar šo tiesību normu pieteikuma par atļauju laist tirgū augu aizsardzības līdzekli iesniedzējs “pievieno dokumentācijai pieejamās zinātniski recenzētās publikācijas, kā tās noteikusi [EFSA], par darbīgo vielu un tās attiecīgajiem metabolītiem, kurās aprakstīta blakus iedarbība uz veselību, vidi un blakussugām un kuras izdotas pēdējo desmit gadu laikā pirms dokumentācijas iesniegšanas”.

8 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 6. septembra Regula (EK) Nr. 1367/2006 par to, kā Kopienas iestādēm un struktūrām piemērot Orhūsas Konvenciju par pieeju informācijai, sabiedrības dalību lēmumu pieņemšanā un iespēju griezties tiesu iestādēs saistībā ar vides jautājumiem (OV L 264, 13. lpp.).

17. Apelācijas sūdzības iesniedzējas lūdza Vispārējo tiesu atļaut tām pielāgot to prasību jaunā *EFSA* 2011. gada 12. decembra lēmuma saturam, līdz ar to uzskatot, ka prasības priekšmets ir šī iepriekš minētā lēmuma atcelšana.

18. Vispārējā tiesā celtā prasība bija balstīta uz trim pamatiem: A) Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 45/2001 nepiemērojamība; B) sabiedrības interešu esamība, kas attaisno ekspertu uzvārdu publiskošanu saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 8. panta a) un b) punktu; C) pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums.

III – Vispārējās tiesas spriedums

19. Ar Vispārējās tiesas 2013. gada 13. septembra spriedumu⁹ (turpmāk tekstā – “pārsūdzētais spriedums”) prasība tika noraidīta.

20. Saistībā ar pirmo prasības pamatu Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka ekspertu uzvārdi ir personas dati Regulas Nr. 45/2001 izpratnē – lai gan *EFSA* iepriekš bija izpaudusi ārējo ekspertu uzvārdus, biogrāfijas un interešu deklarācijas, nav nozīmes tam, ka *EFSA* nebija akceptējusi ekspertu atteikumu viņu identitātes izpaušanai.

21. Attiecībā uz otro prasības pamatu Vispārējā tiesa ir uzsvērusi, ka prasītājas [apelācijas sūdzības iesniedzējas] nav pierādījušas sevišķu sabiedrības interešu esamību, jo tām bija zināmi ekspertu uzvārdi un tās nav apšaubījušas viņu neatkarību, turklāt tās nav pamatojušas izpaušanas vajadzību.

22. Attiecībā uz pamatojuma neesamību Vispārējā tiesa ir uzskatījusi, ka ir pietiekami, ka *EFSA* bija norādījusi uz faktu, ka prasītājas nav pamatojušas attiecīgo personas datu nosūtīšanas vajadzību.

IV – Apelācijas sūdzība

23. *ClientEarth* un *PAN Europe* izvirza trīs apelācijas sūdzības pamatus:

24. A) “personas datu” jēdziena Regulas Nr. 45/2001 2. panta izpratnē nepareiza piemērošana; B) Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkta un Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta nepareiza piemērošana tāpēc, ka nav tikušas izsvērtas aizsargātās intereses; C) LES 5. panta pārkāpums tāpēc, ka apelācijas sūdzības iesniedzējām tika uzlikts nesamērīgs pierādīšanas pienākums attiecībā uz pienākumu pierādīt piekļuves apstrīdētajai informācijai vajadzību, pienācīgi neizsverot leģitīmi aizsargājamo interešu nozīmīgumu.

V – Tiesvedība Tiesā

A – Pirmais apelācijas sūdzības pamats

25. *ClientEarth* un *PAN Europe*, pretēji Vispārējās tiesas viedoklim, apgalvo, ka apstrīdētie dati nav personas dati Regulas Nr. 45/2001 izpratnē, uzsverot, ka runa ir par profesionāla rakstura datiem, kas atsevišķā veidā ir pieejami pašas *EFSA* interneta vietnē.

⁹ — *ClientEarth* un *PAN Europe/EFSA* (T-214/11, EU:T:2013:483).

26. *EFSA* un Komisija, kuras atbalsta Eiropas datu aizsardzības uzraudzītājs (turpmāk tekstā – “*EDAU*”), aizstāv plašu “personas datu” jēdziena koncepciju, kas ietvertu daudz vairāk par norādēm, kuras – kā uzvārds vai valsts identitātes kods – tieši identificē personu. Turklāt tās uzskata, ka tādi personas dati kā uzvārds nezaudē šo raksturu tāpēc, ka šķiet esam saistīti ar citu elementu, kā, piemēram, izskatāmajā lietā, apsvērumiem.

27. Turklāt *EDAU* apgalvo, ka divi no apstrīdētās informācijas elementiem veido personas datus. Pirmkārt, eksperta uzvārds un, otrkārt, viņa paustais viedoklis, kas ir saistīts ar viņa darbību un ar viņa rīcību neatkarīga zinātnieka statusā un kas viņu padarītu par identificējamu jebkurai personai, kuras rīcībā ir citi dati, kam ir nozīme, lai veiktu atbilstošu kombināciju.

28. Gan *EFSA*, gan Komisija un *EDAU* apgalvo, ka nav nozīmes faktam, ka tiek publiskota ekspertu identitāte un ka *EFSA* ir publiskojusi viņu apsvērumus, saglabājot anonimitāti. Tās uzskata, ka apstāklim, ka attiecīgie personas dati ir saistīti ar profesionālā jomā ietilpstošu darbību, arī neesot nozīmes, jo tie netiekot aizsargāti kā personas dati.

29. Visbeidzot, šie lietas dalībnieki apgalvo, ka apelācijas sūdzības iesniedzēju piedāvātā šaurā privātās dzīves aizsardzības interpretācija nav saderīga ar Regulas Nr. 45/2001 normām un ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “*Harta*”) 8. panta tvērums ir plašāks par Hartas 7. panta tvērumu, ietverot sevī visu informāciju attiecībā uz fiziskas personas datiem, tostarp saistībā ar tās profesionālo darbību. Šajā ziņā *EDAU* uzsver atšķirību, kas, neraugoties uz eventuālām sakritībām, pastāv starp privātās dzīves jēdzienu un personas datu jēdzienu, un *EFSA* un Komisija piebilst, ka gan Tiesas, gan Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūrā ir atzīts, ka ar profesionālo darbību saistītie dati var ietilpt privātās dzīves jēdzienā.

B – Otrās apelācijas sūdzības pamats

30. Apelācijas sūdzības iesniedzējas šajā ziņā pauž iebildumus attiecībā uz motīviem, kuru dēļ Vispārējā tiesa ir noraidījusi to otro prasības pamatu, secinot, ka tās nav pierādījušas sevišķu sabiedrības interešu esamību. *ClientEarth* un *PAN Europe* uzskata, ka ne Vispārējā tiesa, ne *EFSA* nav izsvērušas intereses, kuras aizsargā Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts un Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkts, proti, tiesības uz pārskatāmību, no vienas puses, un tiesības uz privātās dzīves aizsardzību, no otras puses.

31. *EFSA* un Komisija, kuras atbalsta arī *EDAU*, apgalvo, ka gadījumos, kad uz Regulu Nr. 1049/2001 balstīts [piekļuves] pieteikums attiecas uz piekļuvi dokumentiem, kuros ietverti personas dati, ir pilnībā piemērojamas Regulas Nr. 45/2001 normas, tostarp tās 8. un 18. pants, un nav nepieciešams izvērtēt pārējos nosacījumus, kas ietverti Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā. Tātad apelācijas sūdzības iesniedzējam bija jāpierāda sevišķu sabiedrības interešu esamība, kas pamato pieprasīto personas datu nosūtīšanu, kas būtu ļāvis *EFSA* izsvērt dažādās iesaistītās intereses. Tomēr *ClientEarth* un *PAN Europe* ir iesniegušas šo pamatojumu tikai tad, kad bija uzsākta tiesvedība, tāpēc *EFSA* nav varējusi veikt nekādu izsvēršanu brīdī, kad tā lēma par pieteikumu par piekļuvi dokumentiem.

C – Trešais apelācijas sūdzības pamats

32. *ClientEarth* un *PAN Europe* apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pārkāpusi samērīguma principu, noraidot – tādā veidā, kā tā to ir darījusi – argumentus, kurus apelācijas sūdzības iesniedzējas bija izvirzījušas, lai pierādītu piekļuves lūgtajai informācijai vajadzību.

33. Šajā ziņā tās apgalvo, ka, ņemot vērā, pirmkārt, ka intereses, kuras Vispārējā tiesa centās aizsargāt, patiesībā neeksistēja tāpēc, ka attiecīgo ekspertu uzvārdi bija publiski pieejami, un, otrkārt, ka tās bija pierādījušas lūgto datu nosūtīšanas vajadzību, tām atbilstoši Hartas 8. panta 2. punktam pietika pierādīt tiesību aktos paredzēta likumīga pamatojuma esamību, ko tās esot izdarījušas, atsaucoties uz pārskatāmības principu.

34. Savukārt EFSA šaubās par šī trešā pamata pieņemamību, jo tās ieskatā apelācijas sūdzības iesniedzējas pietiekami neprecizē tos pārsūdzētā sprieduma elementus, pret kuriem tās iebilst, un vienīgi atkārtos argumentus, kuri jau ir izklāstīti pirmajā instancē. Pēc būtības tā piekrīt Komisijas viedoklim, saskaņā ar kuru apelācijas sūdzības iesniedzēju iebildumam acīmredzami neesot pamata, jo Vispārējā tiesa atbilstoši Regulai Nr. 45/2001 un judikatūrai esot vienīgi pieprasījusi, lai tās pierāda likumīgu interešu iegūt apstrīdēto informāciju esamību. Šī prasība neesot nesamērīga un pilnībā nodrošinot vajadzīgo līdzsvaru starp attiecīgajām interesēm un pamattiesībām.

VI – Vērtējums

A – Pirmais apelācijas sūdzības pamats

35. Apelācijas sūdzības iesniedzējas saistībā ar pirmo pamatu apgalvo, ka apstrīdētie dati neveido personas datus Regulas Nr. 45/2001 izpratnē. Manuprāt, tomēr šķiet skaidrs, ka atbilstoši Tiesas judikatūrai šajā jautājumā runa ir par šāda rakstura datiem.

36. Tiesa spriedumā Komisija/*Bavarian Lager*¹⁰ ir secinājusi, ka dalībnieku saraksts, kuri piedalījušies sanāksmē, kas notikusi procedūras sakarā ar pienākumu neizpildi ietvaros, ietver personas datus¹¹. Izskatāmajā lietā ir pieprasīti ne vien ekspertu uzvārdi, bet arī apsvērumi, kurus katrs no viņiem ir snieguši attiecībā uz projektu.

37. Saskaņā ar Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punktu “personas dati” ir “jebkāda informācija, kas attiecas uz identificētu vai identificējamu fizisku personu”. Izskatāmajā lietā, pirmkārt, attiecīgās personas tiktu identificētas, tiklīdz tiktu darīts zināms viņu uzvārds un, otrkārt, turklāt tiktu sniegta zināma informācija par tām, proti, konkrēti apsvērumi, kurus tās sniegušas, veicot savu profesionālo darbību. Tādējādi skaidri īstenojas “personas datu” jēdzienu definējošie elementi, jo ekspertu sniegtie apsvērumi veido “informāciju, kas attiecas uz identificētu fizisku personu”. Vai, ja tas šķiet labāk, informāciju attiecībā uz katru no šiem ekspertiem, kuri ir perfekti identificēti pēc to uzvārdiem.

38. Protams, ekspertu uzvārdi atrodas EFSA interneta vietnē. Tādējādi tas, ko lūdz apelācijas sūdzības iesniedzējas, nav visu EFSA ekspertu uzvārdi, bet vienīgi to ekspertu uzvārdi, kuri ir snieguši apsvērumus. Turklāt tās lūdz piekļuvi šiem apsvērumiem nevis to anonīmā veidā, bet identificējot to autorus. Galu galā ekspertu uzvārdi ir publiski un tāpat arī sniegtie apsvērumi, tomēr tas, kas tiek lūgts, ir šo abu datu “krustošanās”, kuras rezultātā rodas jauna “informācija”, kas “attiecas uz identificētu fizisku personu” (Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkts). Tādējādi šķiet skaidrs, ka tās lūdz “personas datus” šīs regulas izpratnē.

39. Līdz ar to uzskatu, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir jānoraida.

10 — Lieta C-28/08 P, EU:C:2010:378.

11 — *Ibidem*, 70. punkts.

B – Otrais apelācijas sūdzības pamats

40. Saistībā ar otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīd, ka Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā paredzētajiem nosacījumiem, lai nosūtītu personas datus, proti, šo datu nosūtīšanas vajadzībai un iemesla pieņemt, ka varētu tikt nodarīts kaitējums datu subjekta likumīgajām interesēm, neesamībai, ir jābūt izpildītiem kumulatīvi. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka šīs pieejas dēļ Vispārējā tiesa neesot pienācīgi izsvērusi tiesības uz privātās dzīves aizsardzību (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts), no vienas puses, un tiesības uz pārskatāmību (Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkts), no otras puses.

41. Ir jāatgādina, ka atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktam personas datus nosūta tikai tad, “ja saņēmējs pierāda vajadzību nosūtīt datus un nav pamata pieņemt, ka varētu tikt ierobežotas datu subjekta likumīgās intereses [varētu tikt nodarīts kaitējums datu subjekta likumīgajām interesēm]”.

42. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 83. punktā ir uzskatījusi, ka runa ir par diviem kumulatīviem nosacījumiem un, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzējas nav izpildījušas pirmo no tiem, proti, nav pierādījušas pieprasīto datu nosūtīšanas vajadzību, nav jāizvērtē otrais nosacījums, proti, noteikt, vai ir pamats pieņemt, ka nosūtīšana varētu nodarīt kaitējumu datu subjektu likumīgajām interesēm. Vispārējās tiesas ieskatā, kā to var saprast no pārsūdzētā sprieduma 64. punkta, gadījumā, kad [datu] saņēmējs nesniedz skaidru un likumīgu pamatojumu, ne arī pārlicinošu argumentu, kas pierāda nosūtīšanas vajadzību, iestāde, kurai iesniegts piekļuves pieteikums, nevar ne izsvērt pušu intereses, ne pārbaudīt, vai ir izpildīts otrais Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā paredzētais nosacījums, un tātad tā var noraidīt piekļuves pieteikumu.

43. Manuprāt, ir skaidrs, ka katrs no Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā minētajiem nosacījumiem attiecas uz diviem atšķirīgiem subjektiem. Pirmais no tiem acīmredzami attiecas uz informācijas saņēmēju, proti, to, kurš to lūdz. Turpretim otrais attiecas uz iestādi, kuras rīcībā ir lūgtā informācija, jo atšķirībā no pirmā nosacījuma tas skaidri neattiecas uz [informācijas] saņēmēju, tā kā bezpersoniskā izteiciena “nav pamata” lietojums noteikti norāda uz to, kuram ir jālemj par [piekļuves] pieteikumu, proti, uz iestādi, kurai tiek lūgts izpaust informāciju vai, attiecīgā gadījumā, uz tiesu, kura izskata prasību, kas celta par piekļuves pieteikuma noraidīšanu. Tādējādi vienīgi informācijas saņēmējam ir jāpierāda nosūtīšanas “vajadzība”, kā tas skaidri izriet no normas formulējuma. Un vienīgi iestādei ir jāpārbauda, vai “nav pamata pieņemt, ka varētu tikt nodarīts kaitējums datu subjekta likumīgajām interesēm”, tāpēc šis “pamats” var pastāvēt neatkarīgi no tā, vai tas, kurš lūdz datus, pierāda to nosūtīšanas “vajadzību”.

44. No iepriekš minētā izriet, ka nosacījumi attiecībā uz dažādiem objektiem: pirmkārt, pārsūtīšanas vajadzība – aplūkojot to neatkarīgi no kaitējuma, kas varētu tikt nodarīts datu subjekta likumīgajām interesēm – un, otrkārt, šāda kaitējuma iespējas esamība – arī aplūkojot to neatkarīgi no nosūtīšanas vajadzības –, var tikt ievēroti vienīgi kumulatīvi, kā to pamatoti ir nospriedusi Vispārējā tiesa. Tāpēc nebija jāizvērtē otrais nosacījums.

45. Līdz ar to uzskatu, ka šis otrais pamats arī ir jānoraida.

C – Trešais apelācijas sūdzības pamats

46. Saistībā ar trešo apelācijas sūdzības pamatu tiek apgalvots, ka atsauce uz pārskatāmības principu bija pietiekama, lai pamatotu pieprasīto datu nosūtīšanu. Šī atsauce, kas veikta, norādot uz zināmu neuzticēšanās gaisotni attiecībā uz EFSA, apelācijas sūdzības iesniedzēju ieskatā esot pietiekama, lai pamatotu lūgtās informācijas izpaušanu. Tās uzskata, ka Vispārējā tiesa nesamērīgi esot pieprasījusi pamatot šo vajadzību.

47. Pirms trešā apelācijas sūdzības pamata vērtējuma ir jāveic iepriekšējs apsvērums. Kā ir norādīts pārsūdzētā sprieduma 72. punktā, sākotnēji piekļuves atteikums bija pamatots ar izņēmumu attiecībā uz lēmumu pieņemšanas aizsardzību (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrā daļa), lai gan tikai 2011. gada 12. decembra lēmumā, kas pieņemts pēc prasības celšanas Vispārējā tiesā, *EFSA* pirmo reizi ir atsaukusies uz izņēmumu attiecībā uz personas datu aizsardzību (Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunkts un Regulas Nr. 45/2001 8. pants). Šie grozījumi strīda priekšmetā neļauj pārvest apelācijas sūdzības iesniedzējām, kā to dara *EFSA* un Komisija, faktu, ka pirmstiesas posmā nav pamatota vajadzība nosūtīt pieprasītos personas datus, proti, ka jau šajā posmā nav bijis pamatojuma atbilstoši Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktam.

48. Manuprāt, ir skaidrs, ka pirmstiesas posmā apelācijas sūdzības iesniedzējas varēja atsaukties vienīgi uz izņēmumu, uz kuru jau bija atsaukusies *EFSA*, proti, Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 3. punkta otrajā daļā paredzēto izņēmumu attiecībā uz lēmumu pieņemšanas aizsardzību. Izņēmums, uz kuru *EFSA* galu galā ir atsaukusies tās 2011. gada 12. decembra lēmumā, varēja būt strīda priekšmets vienīgi tiesvedībā Vispārējā tiesā, kas faktiski tā arī notika, kā ir norādīts pārsūdzētā sprieduma 73. punktā, saskaņā ar kuru tiesas sēdē gan *EFSA*, gan Komisija ir piekritušas, ka Vispārējā tiesa var izvērtēt šo prasības pamatu. Līdz ar to nekas neliedz apspriest šo jautājumu šajā apelācijas instancē¹².

49. Attiecībā uz jēdzienu “datu nosūtīšanas vajadzība”, manuprāt, ir jāvadās pēc principa, ka tā interpretācijas mērķiem faktiski ir jāņem vērā Regula Nr. 1049/2001 tāpēc, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir rīkojušās, īstenojot tiesības uz piekļuvi iestāžu dokumentiem, kuru “principi, nosacījumi un ierobežojumi” saskaņā ar Regulas Nr. 1049/2001 2. panta 1. punktu “noteikti šajā regulā”.

50. Tādējādi arī Regulas Nr. 45/2001 gadījumā tās īpašā piekļuves dokumentiem sistēma ir jāsaista ar vispārējo Regulā Nr. 1049/2001 iedibināto sistēmu, kā Vispārējā tiesa to ir darījusi jomās, kurās Savienības likumdevējs ir noteicis īpašu piekļuves regulējumu, kā, piemēram, konkurences jomā¹³ vai saistībā ar tiesvedībām¹⁴ vai procedūrām sakarā ar pienākumu neizpildi¹⁵.

51. Regulas Nr. 45/2001 gadījumā šis sasaistes vajadzība izriet ne vien no “sistēmas nepieciešamības”, ko vispārēji nosaka dažādu tiesisko regulējumu piekļuves jomā, kas piemērojami vienam un tam pašam dokumentam, esamība. Runa nav tikai par vajadzību situācijā, kurā ir piemērojami vairāki tiesiskie regulējumi piekļuves jomā, nodrošināt visu šo regulējumu integrētu un sistemātisku interpretāciju, lai panāktu apmierinošu risinājumu attiecībā uz interesēm, kuras tiek aizsargātas ar katru no šiem regulējumiem. Pretēji tam, kas notiek ar citām normām, kuras regulē piekļuvi dokumentiem, šī integrētā un sistemātiskā interpretācija ir tieši paredzēta pašā Regulā Nr. 1049/2001, kuras 4. panta 1. punkta b) apakšpunktā ir noteikts, ka “iestādes var atteikt piekļuvi dokumentam, ja iepazīšanās ar to var kaitēt: [...] personu privātajai dzīvei un neaizskaramībai, jo īpaši saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem par personas datu aizsardzību”. Tiesa no šī formulējuma ir secinājusi, ka, “ja ar Regulu Nr. 1049/2001 pamatota pieteikuma mērķis ir iegūt piekļuvi dokumentiem, kuros ir personas dati, tad ir pilnībā piemērojamas Regulas Nr. 45/2001 normas, to skaitā tās 8. un 18. pants”¹⁶, tādējādi “īpaša un ierobežojošā interpretācija, ko [...] sniegusi Regulas Nr. 1049/2001 4. panta 1. punkta b) apakšpunktam, neatbilst līdzsvaram, kādu Savienības likumdevējs bija paredzējis radīt starp abām attiecīgajām regulām”¹⁷.

12 — Vispārējā tiesa, kaut arī ne bez zināmas pretrunas, pārsūdzētā sprieduma 68. punktā tomēr ir apstiprinājusi, ka prasītājas [apelācijas sūdzības iesniedzējas] pirms 2011. gada 12. decembra lēmuma pieņemšanas nav sniegušas nekādu pamatojumu, lai pierādītu attiecīgo personas datu nosūtīšanas vajadzību, tāpēc *EFSA* nav varējusi ne izsvērt dažādās pušu intereses, ne pārbaudīt, vai pastāv iemesli domāt, ka varētu tikt nodarīts kaitējums datu subjektu likumīgajām interesēm, tādējādi tā nevarēja šajā ziņā motivēt apstrīdēto lēmumu. Vispārējā tiesa, neraugoties uz to, galu galā ir vērtējusi – lai gan tikai, lai izslēgtu šādu iespēju –, vai prasītājas ir norādījušas pamatojumu.

13 — Komisija/*Éditions Odile Jacob* (C-404/10 P, EU:C:2012:393), Komisija/*EnBW* (C-365/12 P, EU:C:2014:112).

14 — *Zviedrija/API* un Komisija (C-514/07 P, C-528/07 P un C-532/07 P, EU:C:2010:541).

15 — *LPN* un Somija/Komisija (C-514/11 P un C-605/11 P, EU:C:2013:738).

16 — Komisija/*Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378), 63. punkts.

17 — Komisija/*Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378), 65. punkts.

52. Šis Tiesas aicinājums panākt “līdzsvaru” starp abu regulu mērķiem man šķiet piemērots, lai to uzsvērtu izskatāmajā lietā un tās problemātikas mērķiem, kura pastāv izskatāmajā lietā.

53. Protams, uzskatu, ka “līdzsvara”, uz ko ir norādījusi Tiesa, jēga ir “no paša sākuma” izslēgt, kā tas ir noticis lietā *Komisija/Bavarian Lager*¹⁸, Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punkta piemērošanu. Tomēr pavisam cita lieta ir uzskatīt, ka šīs regulas kategorijas bez nošķiršanas ir piemērojamas jebkura piekļuves iestāžu dokumentiem pieteikuma kontekstā, proti, nepievēršot pienācīgu uzmanību informācijas, kura konkrēti tiek lūgta, raksturam.

54. Manuprāt, ir skaidrs, ka “vajadzība”, uz kuru ir veikta atsauce Regulā Nr. 45/2001, nevar tikt saprasta tikpat strikti un ar tādu pašu tvērumu kā gadījumos, kad tiek lūgta piekļuve dokumentiem, kuros ir ietverti dati, kuri absolūti neietilpst sabiedrības interešu lokā, un kad pieteikums, kā tas ir izskatāmajā lietā, attiecas uz informāciju, kura skaidri ietilpst sabiedrības interesēs un ir saistīta ar personas profesionālo darbību. Tādai darbībai, lai gan tai ir “personas datu” raksturs, kā Tiesa to ir nospriedusi lietā *Komisija/Bavarian Lager*¹⁹, tas piemīt mazākā apmērā nekā tādai konkrētās personas darbībai, kurai nav profesionāls raksturs.

55. Līdz ar to jēdziens “vajadzība” ir jāinterpretē zināmā mērā elastīgi tad, kad personas dati, šādi sakot, nav tiešs piekļuves informācijai priekšmets, bet attiecas uz publiska rakstura dokumentiem, kuri papildus ietver informāciju attiecībā uz indivīdiem un tādējādi ietver “personas datus”²⁰. Protams, runa ir par “personas datiem”, ciktāl tie ietver “informāciju, kas attiecas uz identificētu fizisku personu” (Regulas Nr. 45/2001 2. panta a) punkts), tomēr pirmšķietami runa ir par “profesionālu informāciju”, kas tādējādi ir mazāk sensitīva nekā informācija, kas attiecas uz privātumu vai strikti privāto dzīvi.

56. Citiem vārdiem sakot, abu regulu “līdzsvarota interpretācija” ļautu uzskatīt, ka vērtējot “vajadzību”, noteikti jānošķir gadījumi, kuros tiek lūgti personas dati, kuriem pirmšķietami nav nekādas saiknes ar publisku lēmumu pieņemšanu, no tiem gadījumiem, kuros lūgtie dati kaut kādā veidā ir saistīti ar publiskas varas darbību.

57. Apelācijas sūdzības iesniedzējas uzskata, ka atsauce uz pārskatāmības principu bija pietiekama, lai pamatotu vajadzību nosūtīt lūgtos datus. Šī atsauce ir tikusi veikta saistībā ar norādi uz zināmu neuzticēšanās gaisotni attiecībā uz *EFSA*, pastāvot aizdomām par tās neobjektivitāti un tādu locekļu iekļaušanu tās institūcijās, kuriem ir noteiktas personiskas intereses. Konkrēti un kā ir norādīts pārsūdzētā sprieduma 79. punktā, *PAN Europe* pētījumā esot konstatēts, ka astoņi no trīspadsmit *EFSA* darba grupas locekļiem esot saistīti ar ražošanas lobijiem.

58. Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 80. punktā ieilst pret iepriekš minēto, ka apelācijas sūdzības iesniedzējas ir tikušas informētas par attiecīgo ekspertu uzvārdiem un ka tām ir tikusi piešķirta piekļuve viņu interešu deklarācijām. Un, ciktāl tās nav apstrīdējušas neviena no šiem ekspertiem neatkarību, Vispārējā tiesa uzskata, ka nav jāanalizē, vai aizdomas par objektivitātes neesamību būtu bijis pamats, kas attaisno lūgto piekļuvi.

59. Es nepiekrītu šādam Vispārējās tiesas viedoklim tāpēc, ka atsauce, kā tā to ir formulējusi, uz zināmu neuzticēšanās pakāpi attiecībā uz *EFSA* objektivitāti man šķiet pietiekama, lai pamatotu datu nosūtīšanu, it īpaši tādu datu, kuri, lai gan faktiski ir “personas dati”, attiecas uz konkrēto personu profesionālo darbību.

18 — *Komisija/Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378), 64. punkts.

19 — *Komisija/Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2010:378, 68.–70. punkts).

20 — Šajā ziņā es pilnībā piekrītu klasifikācijas kritērijam, kuru ir piedāvājusi ģenerālvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*] savos 2006. gada 15. oktobra secinājumos lietā *Komisija/Bavarian Lager* (C-28/08 P, EU:C:2009:624, 158.–166. punkts).

60. Pieprasīt, lai apelācijas sūdzības iesniedzējas papildus atsaucei uz zināmu neuzticēšanās pakāpi attiecībā uz EFSA objektivitāti, ko pamato no konkrētiem iesniegtiem dokumentiem izrietošas norādes, arī formāli un tieši apstrīd atsevišķu ekspertu neatkarību, nozīmē ne vien uzlikt tām lūgto datu nosūtīšanas pamatojuma mērķim acīmredzami nesamērīgu pienākumu, bet arī destabilizēt saikni starp abu regulu īstenotajiem mērķiem. Tāda veida prasībai varētu būt jēga, ja runa būtu par pētījumu tiesiskuma apšaubīšanu vai prasības celšanu pret ekspertiem, tomēr izskatāmās lietas faktu kontekstā runa ir precīzi par tādas informācijas un datu iegūšanu, kas nepieciešami, lai varētu izvērtēt, vai pamatoti var nopietni tikt apšaubīta EFSA objektivitāte, un līdz ar to, attiecīgā gadījumā, celt prasību pret pašu EFSA vai kādu no tās ekspertiem. Rezumējot runa ir vienīgi par to, lai dotu iespēju īstenot tiesības pieprasīt atbilstošu atbildību no personas, kura var būt rīkojusies prettiesiski. Visbeidzot runa tāpat ir par tipisku pārskatāmības principa un tiesību piekļūt informācijai pastāvēšanas jēgas piemēru.

61. Līdz ar to uzskatu, ka izskatāmajā lietā apelācijas sūdzības iesniedzējas ir pietiekami pamatojušas “vajadzību”, uz kuru veikta atsauce Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā. Tādēļ trešais apelācijas sūdzības pamats ir jāapmierina.

62. Tomēr tas nenozīmē, ka lūgtie dokumenti būtu jānosūta, jo iepriekš minētajā normā ir paredzēts arī – un kā esmu norādījis, kumulatīvā veidā – “ja nav pamata pieņemt, ka varētu tikt ierobežotas datu subjekta likumīgās intereses [varētu tikt nodarīts kaitējums datu subjekta likumīgajām interesēm]”. Tomēr Vispārējā tiesa nav izvērtējusi šo otro nosacījumu, uzskatot, ka, tā kā nav īstenojies pirmais nosacījums, nebija jānosaka, vai pastāv šāds pamats.

63. Tātad jauna sprieduma gadījumā Vispārējā tiesa varēs izvērtēt jautājumu attiecīgo personu likumīgo interešu aspektā, proti, ekspertu, kuri ir sagatavojuši apelācijas sūdzības iesniedzēju lūgtos vērtējumus un kuriem tieši tāpēc, ka runa ir par viņu profesionālo darbību, patiešām var būt intereses, lai viņu autoru statuss tiek publiskots.

VII – Par galīgo Tiesas risinājumu izskatāmajā lietā

64. Atbilstoši Tiesas statūtu 61. pantam, “ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas spriedumu, bet tā pati var pieņemt galīgo spriedumu lietā, ja to ļauj tiesvedības stadija”.

65. Manuprāt, nav īstenojušies apstākļi, lai Tiesa varētu taisīt galīgo spriedumu izskatāmajā lietā. Proti, kā esmu norādījis iepriekš, Vispārējā tiesa nav izvērtējusi, vai izskatāmajā lietā ir izpildīts Regulas Nr. 45/2001 8. panta b) punktā paredzētais otrais nosacījums, proti, ka datu nosūtīšana var nodarīt kaitējumu datu subjektu likumīgajām interesēm.

VIII – Tiesāšanās izdevumi

66. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam, kas saskaņā ar šī paša reglamenta 184. panta 1. punktu ir piemērojams apelācijas tiesvedībā, ierosinu Tiesai nospriest, ka EFSA atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

IX – Secinājumi

67. Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, es ierosinu Tiesai nospriest šādi:

- 1) apmierināt apelācijas sūdzības trešo pamatu;
- 2) atcelt Vispārējās tiesas 2013. gada 13. septembra spriedumu *ClientEarth* un *PAN Europe/EFSA* (T-214/11, EU:T:2013:483);

- 3) nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai, lai tā izlemtu par eventuālo kaitējumu, ko lūgto personas datu nosūtīšana varētu nodarīt attiecīgo personu likumīgajām interesēm;
- 4) piespriest *EFSA* atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.